

Ситна Росица.

Самуилъ и Русалка*).

Между Бѣлото и Синьото море се намира Страната на Езерата. Сега тя е гола пустиня, но нѣкога е била първа между първитѣ по своитѣ красоти и богатства. Сега нейнитѣ високи планини сж каменисти съ недостъпни и страхотни урви, но нѣкога тѣ сж били покрити съ гори отъ маслини, лимони и кестени. Много пжти смрътъта е минавала прѣзъ нея и всѣки пжтъ е отвличала по една нейна хубостъ, докато е оставила само езерата и чукаритѣ, които оглеждатъ въ тѣхъ оголѣлата си снага.

Въ ония блаженни врѣмена на брѣга на едно отъ тия езера високо се издигаше каменна кула съ дебели, назжбени стѣни. И въ нея живѣеше боляринътъ Никола, управителъ на страната, съ тримата си синове, най-малкиятъ отъ които се казваше Самуилъ — хубаво пумпалче съ голѣми черни и умни счи. Но самъ Никола рѣдко оставаше при сѣмейството си. Врагове отъ вси страни често нападаха земята му, и той съ подбрано войнство отиваше да ги пропжди и накаже за дързостъта имъ. Жена му живѣеша спокойно въ кулата и съ смирение чакаше възвръщането на мъжа си, окиченъ съ побѣдни вѣнци. Всѣка вечеръ прѣди снъ тя прибираше дѣцата при себе си, колѣничеше прѣдъ кованата съ злато икона и съ гласъ се молѣше:

— Помогни му, Господи, за слава на тебе, на малкитѣ му дѣчица и нашата скжпа родина.

*) Изъ „Сънътъ на Езерата“, дѣтски приказки.